

Arrest

nr. 267 928 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende onder de alias M.B., van Kosovaarse nationaliteit, op 16 juli 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op de gezinshereniging met haar adoptievader, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 14 januari 2020 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het beroep dat verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) indiende, werd verworpen bij arrest nr. 238 274 van 9 juli 2020.

Op 12 februari 2021 dient verzoekster, deze keer als M.D.B., van Servische nationaliteit, een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische adoptievader.

Op 6 augustus 2021 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2021 werd ingediend door:

<i>Naam: d. B.</i>	<i>Geboorteplaats: Gnjilane</i>
<i>Voornaam: M.</i>	<i>Identificatienummer in het Rijksregister: *</i>
<i>Nationaliteit: Servië</i>	<i>Verblijvende te *</i>
<i>Geboortedatum: X</i>	

ALIAS

*B. M.; Nationaliteit: K.; Geboortedatum: X; Geboorteplaats: Gnjilane; Rr: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haarvader, de genaamde X (RR X) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende nieuwe documenten voorgelegd:

- Bewijzen ten laste: rekeninguittreksels van bij de KBC-bank: over een periode van 2020 tot 2021 met betalingen van Lampiris, cm Zorgkas, Telenet, ziekenhuis, logopedie, oogarts*
- Huisvesting: eigendom*
- Bewijsstuk toelating opstart GH*
- Pensioenuitkering jaar 2020*
- Ziektekostenverzekering*

Er werd reeds een vorige aanvraag GH ingediend op 16.07.2019 (onder de naam B. M.; Nationaliteit: Kosovo; Geboortedatum: X; Geboorteplaats: Gnjilane; RR), dewelke werd geweigerd met een Bijlage*

20 op 14.01.2020. Betrokkene diende beroep in, echter het beroep werd door de RvV verworpen bij arrest nr. 238 274 van 09.07.2020 (betekend op 13 07.2020).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 15.05.2006 in België in het wachtregister is ingeschreven.

Zij vroeg herhaaldelijk asiel aan sindsdien. Nergens uit het dossier blijkt dat zij in tussentijd is teruggekeerd naar het land van herkomst. Op basis van dat langdurig verblijf vroeg betrokkene trouwens ook een regularisatie aan.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, die is op geen enkele manier aangetoond.

Wat het ten laste zijn betreft, dit is ook niet aangetoond. Het feit dat er rekeninguittreksels werden voorgelegd waarin betalingen werden uitgevoerd (aan Telenet, Lampiris, supermarkt GB, oogarts, AWW, centrum voor medische analyse, ziekenhuiskosten...), is geen afdoende bewijs dat de referentiepersoon betrokkene financieel/materieel ondersteunde om in hun levensonderhoud te voorzien. Uit het voorgelegde bewijs is enkel duidelijk dat referentiepersoon betalingen uitvoert. Er is helemaal geen bewijs dat al deze betalingen dienen voor kosten van het levensonderhoud van betrokkene. Dit kunnen evengoed betalingen zijn voor het levensonderhoud van referentiepersoon zelf of derden. Slechts bij 1 betaling dd. 19.12.2020 staat de naam van betrokkene in de mededeling vermeld. Echter, dit bewijst enkel dat bepaalde kosten door de referentiepersoon zijn vereffend, toen betrokkene reeds lange tijd in België was aangekomen.

Kortom, uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt allerminst dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf creëerde, omdat zij herhaaldelijke bevelen niet heeft opgevolgd, tijdens illegaal verblijf in België.

Tenslotte blijkt uit het administratief dossier (raadpleging RSZ-databank Dolsis) dat betrokkene zelf heeft ook heeft gewerkt. (Woonzorgnetwerk Edegem van 28.10.2019 tot 06.11.2019; en bij Ancco dienstencheques bvba Antwerpen van 12.11.2019 tot 15.01.2020). Dit onderstreept dat betrokkene zelf in staat is een inkomen te verwerven, en dus niet afhankelijk is van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien. De werkwillegheid van betrokkene is evenwel een positief element, maar de procedure gezinshereniging voor descendentes ten laste is niet voor dergelijke situaties in het leven geroepen. Betrokkene is wel degelijk zelf in staat om een inkomen te verwerven.

Alle andere voorgelegde documenten zoals het bewijs van voldoende huisvesting, pensioenuitkering, uittreksels van de Belgische referentiepersoon en het bewijs van ziekenkostenverzekering doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het gegeven dat betrokkene sedert 19.07.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond vanuit het land van herkomst tot op heden, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te bekomen.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het wettigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt het volgende:

"De beslissing waartegen beroep is als volgt gemotiveerd .

'Uit het geheel van de voorliggende documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn , noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon . Om als " ten laste " te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine "

In casu was er uiteraard geen afhankelijkheidssituatie van in het land van herkomst.

Verzoekster kwam naar België in het jaar 2006.

Zij leerde de heer d. B. een 7-tal jaar geleden kennen en werd door hem geadopteerd bij vonnis dd. 22/03/2019.

Uit het geheel van de elementen volgt echter wel duidelijk dat verzoekster financieel ten laste is van haar vader, de heer L. d. B.

Verzoekster heeft geen inkomsten vanuit haar thuisland , zoals volgt uit de meegedeelde stukken , noch kan zijn in België inkomsten verwerven gelet haar verblijfsstatuut.

De wet, mn. art 40 bis stelt als voorwaarde dat verzoekster , die de referentiepersoon begeleid of zich bij hem voegt en die ouder is dan 21 jaar, moet aantonen dat zij te laste is van referentiepersoon , in casu haar vader.

Dit werd voldoende naar recht aangetoond op basis van de leefomstandigheden en de meegedeelde stukken.

Ten onrechte voegt de DVZ een beperkende voorwaarde toe aan deze wetsbepaling, mn. "dat er reeds een afhankelijkheidssituatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst "

In casu ontstond de familieband slechts op 22/03/2019, datum van het adoptievonnis, moment waarop verzoekster zich dan ook als familielid bij de referentiepersoon voegde.

De beperkende voorwaarde; dat de afhankelijkheidsband al moest bestaan in het land van herkomst van verzoekster, toevoegen aan de gestelde voorwaarden in art. 40bis par 2 maakt in casu een schending uit van het wettigheidsbeginsel.

Een administratieve rechtshandeling is onwettig indien zij in strijd is/ niet in overeenstemming is met de wet in de materiële betekenis van het woord. Het wettigheidsbeginsel werd geschonden.

Daarbij wordt door het toevoegen van de beperkende voorwaarde dat de afhankelijkheidssituatie dient te bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon in het land van herkomst ; een discriminatie in het leven geroepen tussen de afstammelingen ingevolge gewone adoptie waarvan de juridische band en de afhankelijkheidsband reeds vaststaat voor de aankomst in België en deze waarvan de juridische band van verwantschap en de afhankelijkheidsband ingevolge de adoptie (in casu dochter - vader relatie) slechts komt vast te staan na aankomst in België en dit niettegenstaande de beide groepen personen zich in een gelijkaardige juridische situatie bevinden.

*Men kan moeilijk aannemen dat de Overheid deze beide groepen van personen op een afzonderlijke wijze wenst te behandelen.
Het redelijkheidsprincipe werd geschonden.*

Daarbij stelt verzoekster dat Servië moeilijk kan aangenomen worden dat als land van herkomst, mn. het land waarvan verzoekster de nationaliteit heeft.

De band tussen verzoekster en haar vader kwam vast te staan ingevolge het vonnis dd 22/03/2019 in België; land waar verzoekster verbleef juist voor het ontstaan van deze band en dat bijgevolg als land van herkomst dient aanzien te worden.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.2. Naar luid van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden onder meer als familielid van een burger van de Unie beschouwd “*de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen [...]*”. Ingevolge het bepaalde in artikel 40ter van die wet zijn deze bepalingen van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het onder meer betreft “*de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij, waar zij vereist dat het bewijs wordt geleverd van een reeds van in het land van herkomst bestaande afhankelijkheidsrelatie tussen haarzelf en de referentiepersoon, i.e. haar adoptievader, een beperkende voorwaarde toevoegt aan de wet.

De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter *inuncto* 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “*die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen*”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan.

De verwerende partij heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoeksters aanvraag kon worden verworpen omdat de afhankelijkheidsrelatie vanuit het land van herkomst niet voldoende werd aangetoond.

Nu niet is voldaan aan de voormelde voorwaarde, hoefden de andere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht. Het is derhalve in het kader van de beoordeling van de aanvraag niet relevant dat het duidelijk is dat verzoekster op dit moment ten laste is van haar Belgische adoptievader, zoals zij betoogt.

In de mate, ten slotte, dat verzoekster nog stelt dat moeilijk kan worden aangenomen dat de overheid afstammelingen ingevolge gewone adoptie waarbij de juridische band en de afhankelijkheidsband reeds vaststaat voor de komst naar België enerzijds, en afstammelingen ingevolge adoptie waarbij de band en de afhankelijkheid slechts komt vast te staan na de adoptie anderzijds, op een afzonderlijke manier heeft willen behandelen, moet vooreerst worden vastgesteld dat de voorwaarde van het reeds ten laste zijn in het land van herkomst, zoals die voortvloeit uit de wettelijke bepalingen, geldt voor elke descendent van 21 jaar of ouder die een beroep wil doen op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van deze bepaling kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een “fait accompli”-situatie, met name een situatie van onvermogen die men voor zichzelf creëerde door de inmiddels afgeleverde bevelen om het grondgebied te verlaten niet op te volgen. Verzoekster kan zich dus niet vrijstellen van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat zij reeds jaren illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien. (RvS 10 november 2017, nr. 239.838, RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Verzoeksters standpunt dat de band tussen haar en haar adoptievader kwam vast te staan op 22 maart 2019, op een moment dat zij in België verbleef, en dat om die reden België als land van herkomst dient te worden aanzien, kan dan ook niet worden bijgetreden. De thans bestreden beslissing verhindert verzoekster overigens niet om na een terugkeer naar haar herkomstland, en indien zou komen vast te staan dat zij aldaar zonder steun van de referentiepersoon niet in haar levensbehoeften kan voorzien en dient te worden ondersteund door deze laatste, alsnog een visumaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

2.3. Het middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, zodat het in zijn geheel moet worden verworpen.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS